

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENÍ DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO
(EGZAMIN RADCOWSKI – 26 KWIEŦNIA 2024 r.)

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin radcowski, w przypadku zadania z zakresu prawa administracyjnego, celowe jest sporządzenie skargi do sądu administracyjnego, ponieważ organy obu instancji dopuściły się następujących naruszeń przepisów prawa materialnego i przepisów procedury administracyjnej:

1. Organ II instancji naruszył art. 33 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. 2023 r. poz. 1752, z późn. zm.), przez błędną ich wykładnię, polegającą na uznaniu, że art. 33 ust. 1 nie daje podstaw do wydania decyzji o rozgraniczeniu nieruchomości. W przepisie tym wyraźnie wskazano, że burmistrz wydaje decyzję o rozgraniczeniu, gdy ustalenie przebiegu granicy nastąpiło na podstawie zebranych dowodów lub zgodnego oświadczenia stron, gdy strony te nie zawarły ugody. Istnienie sporu granicznego nie ma więc znaczenia, jeżeli przebieg granicy jest ustalany na podstawie zebranych dowodów. Z opinii geodety znajdującej się w aktach zadania wynika, że pozyskał on dokumenty z ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej oraz odszukał znaki i ślady graniczne oceniając je, jako spójne i wystarczające do ustalenia przebiegu granicy, zgodnie z art. 31 ust. 2, co wyklucza zastosowanie w sprawie art. 34 ust. 2 powołanej ustawy.

Prawidłowa wykładnia powołanego przepisu przez organ odwoławczy, z uwzględnieniem art. 31 ust. 2 i 3 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, doprowadziłaby zatem do uchylecia decyzji organu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia i w konsekwencji wydania decyzji o rozgraniczeniu na podstawie dokumentów i dowodów zgromadzonych przez geodetę. Rozpatrzenie sprawy przez organ I instancji służyłoby również wykonaniu ustawowego obowiązku dokonania przez ten organ oceny, zgodnie z art. 33 ust. 2 pkt 1, prawidłowości wykonania czynności ustalenia przebiegu granicy przez geodetę i zgodności sporządzonych przez niego dokumentów z przepisami prawa.

W skardze należy zarzucić organowi odwoławczemu naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 2 i 3 ww. ustawy, jako przepisów prawa materialnego, przez błędną ich wykładnię, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

2. Organ II instancji błędnie również ocenił potwierdzenie przyjętej przez siebie wykładni art. 33 ust. 1 w treści art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, co stanowi błędną wykładnię art. 34 ust. 1. Organ odwoławczy powinien uwzględnić treść art. 34 ust. 1, w której wyraźnie zostały określone dwie sytuacje rozdzielone spójnikiem „lub”: pierwsza, gdy zaistnieje spór co do przebiegu linii granicznych i nie dojdzie do zawarcia ugody; druga, gdy zaistnieje spór co do przebiegu linii granicznych i nie ma podstaw do wydania decyzji, o której mowa w art. 33 ust. 1 (tj. decyzji o rozgraniczeniu nieruchomości gdy ustalenie przebiegu granicy nastąpiło na podstawie zebranych dowodów). Żadna z wymienionych sytuacji nie wystąpiła w zadaniu, ponieważ zgromadzone przez geodetę dokumenty i odszukane znaki i ślady graniczne zostały przez niego ocenione za wystarczające do ustalenia przebiegu granicy. Taka ocena geodety, w świetle art. 31 ust. 2

oraz ust. 3 *a contrario*, wystarcza do ustalenia przebiegu granicy na podstawie zebranych przez geodetę dowodów i w konsekwencji wydania decyzji o rozgraniczeniu.

Prawidłowa wykładnia powołanego przepisu przez organ odwoławczy, z uwzględnieniem art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, doprowadziłaby zatem do uchylecia decyzji organu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia i w konsekwencji wydania decyzji o rozgraniczeniu na podstawie dokumentów i dowodów zgromadzonych przez geodetę.

W skardze należy zarzucić organowi odwoławczemu naruszenie art. 34 ust. 1 ww. ustawy, jako przepisu prawa materialnego, przez jego błędną wykładnię, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

3. Organ II instancji naruszył art. 89 § 1 i 2 k.p.a., przez zaniechanie przeprowadzenia rozprawy administracyjnej. Z przepisu art. 89 § 1 k.p.a. wynika obowiązek przeprowadzenia rozprawy („organ administracji przeprowadzi, z urzędu”), w każdym przypadku, gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania. Natomiast z art. 89 § 2 k.p.a. wynika, że organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron. Przeprowadzenie rozprawy przez organ odwoławczy doprowadziłoby do ustalenia, że odwołujący się jest zgodny ze stanowiskiem drugiej strony co do przebiegu granicy (o czym oświadczył w odwołaniu), skoro druga strona nie kwestionowała ustaleń geodety i to doprowadziłoby do uproszczenia postępowania, przez uchylene decyzji organu I instancji i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpatrzenia. Przeprowadzenie rozprawy doprowadziłoby również do przyspieszenia postępowania, ponieważ sprawa rozgraniczenia zakończyłaby się w trybie administracyjnym wydaniem decyzji o rozgraniczeniu bez inicjowania postępowania przed sądem cywilnym.

W skardze należy zarzucić organowi odwoławczemu naruszenie art. 89 § 1 i 2 k.p.a., jako przepisu postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

4. Organ II instancji naruszył art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., jako przepis postępowania, w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ponieważ błędna wykładnia przepisów powołanej ustawy doprowadziła do nieprawidłowego utrzymania w mocy decyzji organu I instancji. Prawidłowa wykładnia tych przepisów doprowadziłaby do uchylene decyzji organu I instancji i przekazania sprawy temu organowi do ponownego rozpatrzenia, tj. wydania decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

W skardze należy zarzucić organowi odwoławczemu naruszenie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., jako przepisu postępowania, w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

5. Organ I instancji naruszył art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jako przepisy prawa materialnego, przez błędną ich wykładnię, uznając, że zaistnienie sporu granicznego wyklucza wydanie decyzji o rozgraniczeniu nawet, gdy ustalenie przebiegu linii granicznych wynika z zebranych przez geodetę dowodów i ocenionych, jako wystarczające do takiego ustalenia. W konsekwencji błędnej wykładni organ I instancji nieprawidłowo uznał zaistnienie przyczyny do wydania decyzji

o umorzeniu postępowania na podstawie art. 34 ust. 2 i przekazania sprawy do rozpatrzenia sądowi powszechnemu.

W skardze należy zarzucić organowi I instancji naruszenie art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jako przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

6. Organ I instancji naruszył art. 10 § 1 k.p.a., przez zaniechanie zawiadomienia obu stron sporu o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się w sprawie w wyznaczonym terminie. Umożliwienie odwołującemu się zapoznania z materiałem dowodowym i zgłoszenia swoich wniosków i żądań mogło doprowadzić do wyrażenia zgody na ustalenie przebiegu granicy w sposób przedstawiony przez geodetę, czyli w sposób wynikający ze zgromadzonych przez niego dowodów, który to sposób nie był kwestionowany przez drugą stronę. Wyrażenie takiej zgody znajduje potwierdzenie w oświadczeniu zgłoszonym w odwołaniu. W ten sposób organ, po wykonaniu ustawowego obowiązku wynikającego z art. 33 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, wydałby decyzję o rozgraniczeniu nieruchomości.

W skardze należy zarzucić organowi I instancji naruszenie art. 10 § 1 k.p.a., jako przepisu postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy w sposób wyżej przedstawiony.

7. W skardze należy zawnioskować o zastosowanie przez sąd administracyjny art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a wobec decyzji organu odwoławczego, tj. uchylenie tej decyzji oraz zastosowanie art. 145 § 1 pkt 2 w zw. z art. 135 p.p.s.a., wobec decyzji organu I instancji, tj. jej uchylenie w celu przeprowadzenia ponownego postępowania przez organ I instancji dla dokonania prawidłowej oceny ustalonych okoliczności faktycznych, z uwzględnieniem oceny prawnej sformułowanej przez sąd.
8. W skardze należy również zawnioskować o zasądzenie na rzecz skarżącego od organu odwoławczego – na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. – kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, mając na uwadze utratę tego uprawnienia w warunkach określonych w art. 210 § 1 p.p.s.a.